

Ridgeback, mohutný, statný pes se svalnatým tělem, andělskýma mandlovýma očima. Barevně připomíná srnu, výrazem ve tváři koně a tele zároveň. Koně – když se tváří jako ředitel zeměkoule, důstojně, majestátně. Kdy je nad věcí a jen pozoruje dění kolem sebe. Jako tele se tváří v okamžicích, kdy si není jistý, jestli něco nevyvedl, nebo ba naopak, už je si jistý, že něco vyvedl a ví, že následuje pokárání, a v momentech, kdy se něčemu diví. Je nádherný. Jeho srst má barvu pšenice, v místech, kde má volnou kůži, se mu záhyby vybarvují až do červena. Hlava je dlouhá, protáhlá, mezi ušima poměrně široká a zdobí ji tmavohnědý nos a jantarové oči. Charakteristický pro ridgebacky je pruh srsti, rostoucí na hřbetě opačným směrem, než ostatní srst.

Tak to jsem já, ridgeback, jmenuji se Mauri, vážím kolem 45 kg a nemám podsadu, jen jemňoučké chlupy, takže těch 45 kg, je moje čistá váha. Jsem velký a silný pes. Moje člověčice sice říká, že ty chlupy zas tak jemné nemám, že jsou prý pěkně urputné a zapíchávají se do koberce, ponožek, prostě všude, ale já jí to moc nevěřím. Když mně něco svědí a otřepu se, asi centimetrové chloupky se kolem mě nádherně víří po proudu toho třepání a úplně normálně padají všude kolem na zem. Nikam je nevidím se zapíchávat. A taky se mi moc nezdá, jak napsala, že vážím kolem 45 kg. Půjdem, teď v květnu, k panu doktorovi na pichanec proti vzteklině, tak se tam hned zvažím, abych to věděl přesně. Celkem se tam těším, nesnáším sice, když na mně někdo cizí sahá nebo dělá nějaké věci, kolem mě, které neznám, jsem z toho trochu nesvůj, ale člověčice tam je se mnou. A pak, když už to mám za sebou, mám rád, když se pan doktor natáhne pro takovou pixlu a to já už vím, že dostanu odměnu. Má v té pixli PAMLSKY a moc dobré. A taky už vím, že potom už půjdeme ven.

Moje člověčice to má se mnou trochu těžší, jsem takové malé kopejtko, jak říká a taky jsem trochu jiný než normální psi. Už tím, že jsem ridgeback – mám zvláštní povahu, i moje výchova musí být odlišná a ještě k tomu to dětství ...

Když jsem se narodil, byl jsem nejsilnější a říkala paní, co chovala maminku, že i nejkrásnější štěně. Jsem krásně rostlý, mám správný „RIDGE“ (To je ten obrácený pruh, on má své náležitosti, musí mít správně vytočené korunky a nejvíc pět centimetrů na šířku a tak podobně.) Jsem ze sedmi štěňat. Člověčice mně vybíraly a kupovaly pro kamaráda, který vyrůstal mezi velkými psy, osamostatnil se a chtěl mně. Už měl všechno nakoupeno, jen se čekalo na narozeniny, přivezly mně z daleka a večer, proto jsem byl u svých nynějších lidí hned ze začátku. Jednalo se jen o jednu noc, ale tak jsem se dostal k nim, už jako štěňátko. Malá člověčice se mnou spala na zemi, abych se nebál, když jsem byl poprvé od maminky. Velká se občas přišla kouknout a pán nás jen významně pozoroval. Všichni věděli, že mezi námi nesmí vzniknout žádné pouto, to si musím vytvořit teprve s mým budoucím pánem, ke kterému mně vezou zítra. Snažili se mi dát všechno, co potřebuji, ale nijak zvlášť se tedy neprojevovali. Měli v té době ještě jezevčíka, ten už byl hodně starý a nemocný, ale byl to štramák, to se musí nechat. Měl jsem z něj

respekt. Vůbec se mu nepletly nohy, jako mně, krok měl rázný a dával mi najevo, že je tam doma, že má sice radost, že jsem tam, ale že se musím nejdřív naučit chovat slušně. Když šel kolem mě, tak jsem stál jak solný sloup a jenom zíral. Všechno bylo pro mě tak nové a zajímavé. Dlažba v předsíni mi rozjížděla nožičky do stran a já to bral jako výzvu a bojoval jsem proti tomu s různými skřeky, které jsem hrdě považoval za štěkot. Nožičky ne a ne poslouchat. Pak jsem z toho usnul.

Ráno mně odvezli k mému novému pánovi. Ještě než mně odnesli, všichni se se mnou rozloučili. Člověčice mně hladily a jejich pán ke mně přišel taky a se slovy: „Tak se tam měj hezky“, mně poťapkal po hlavice. On tedy většinou nemluvil zbytečně, ale když něco řekl, bylo to „opravdické“. Cítil jsem z nich lásku a v duchu jsem přemýšlel, proč, že si mně nenechají, docela by se mi líbili. Ale vzali mně vstříc dalším zážitkům, moc jsem to neprožíval, většinou jsem všechno svoje přemýšlení hned zapomněl, byl jsem malinký.

•

Bylo mi devět měsíců, během té doby jsme se s mými lidmi vídali, občas jsem přišel i na návštěvu. Ale byl jsem hrozně divoký, lítal jsem po bytě, venku, dokola, pořád a všude a té velké člověčici se to moc nelíbilo. Říkala mému současnému pánovi, že bych měl mít výchovu a to okamžitě, jinak, že ze mě vyroste špatný pes. To jsem jí měl trošku za zlé. „Jak to mohla s takovou jistotou tvrdit?“ Když se spolu, s mým současným pánem, o mně bavili, dávala mu rady, jak a co má dělat a on se usmíval a přitakával. Asi se mu to taky nelíbilo. Ale slíbil jí, že se mnou půjde na cvičiště pro psy, protože říkala, že už jsem tam prý dávno měl být.

No a v těch devíti měsících mně, po vzájemné dohodě, můj současný pán odvedl k nim, asi na dva dny, než prý si vyřeší nějaké nutné záležitosti. Byl pak za mnou ještě asi dvakrát, podívat se, jak se mám, (říkal, že beze mě nemůže být ...) a pak už nepřišel. A tak se musela svolat rodinná porada – obě člověčice a jejich pán (To jsem si tehdy tak myslel, každý má přece jednoho vůdce smečky ...) a diskutovali, co se mnou. Nejvíc mluvila velká člověčice, protože kdysi cvičila velké psy, byl to její koníček, hodně se tím zabývala, ale pro nedostatek času toho nechala. Slyšel jsem, jaká je to zodpovědnost, takový velký pes a zase o té výchově a výcviku a že to není jen tak, žádná dovolená letecky apod. a taky jsem vnímal, jak říkali něco o mém současném pánovi, že mně dá někam do garáže a nebo útulek a něco o zkaženém psu. Už jsem to nechtěl poslouchat, nemělo to konce, už byla hluboká noc, raději jsem usnul. Ještě se pak na mně přišla podívat a chtěla mně asi pohladit, ale já jsem vyvalil oči, utrl jsem se na ni, zavrčel a prchal pryč, do kouta. To jsem to definitivně zvorál, ortel jsem měl jasný. Ale bylo mi to jedno. Mohli se mně třeba taky zeptat, co bych chtěl já. Tesknil jsem po tom pánovi, co mně tam nechal, přece jen, ať už to bylo jak chtělo, byli jsme spolu těch devět měsíců, nic jiného jsem neznal.

Ráno, když jsem se probudil, očekával jsem loučení. Nic se nestalo, malá člověčice se mnou šla ven a ... vrátili jsme se zpátky. Odpoledne přišli velcí lidé a taky se nic nedělo. Tak to šlo i další dny. Ukázali mi rybník, kde jsem mohl běhat, vodili mně na pole za rybníkem a krmili mně dobrotkami, jako byl například tvaroh s vajíčkem. Taky mi navařili vločky se lněným semínkem. Docela mi to chutnalo a bylo to fajn zpestření ke granulím. Asi si mně nechají ...

Ale pak začal „SAIGON“. Velká člověčice mně vzala na cvičiště pro psy. Spousty pachů, štěnat i větších psů, paráda. A musel jsem přemýšlet a učit se nové věci. A nejen na cvičišti, ale i na venčících procházkách. Do tří měsíců jsem skládal zkoušky ZOP. To jsou ty první, které se mohou dělat, když má pejsek něco kolem jednoho roku, jmenuje se to: Základní ovladatelnost psa a skládá se např. z chůze u nohy na vodítku, chůze u nohy na volno, obraty na místě, obraty za chůze, povely SEDNI, LEHNI, VSTAŇ, přivolání nebo odložení psa. Zkoušky jsem udělal na výbornou. Nebýt jednoho černého ovčáka, který měl propracovanější provedení cviků, a hlavu měl nalepenou na paničce, mohl jsem být skoro nejlepší. Mí psí kamarádi, kteří zkoušky dělali se mnou, byli totiž hodně nervozní a spousty cviků pokazili. Ale já i člověčice jsme věděli, že na přípravách byli mnohem lepší než já a dělali ty cviky s takovou jistotou, že jsem vůbec nechápal,

jak to mohli takhle zvorat. Jako jedna fenka bernského salašnického psa, která měla celou dobu úplně nejlepší ODLOŽENÍ PSA (to se leží na místě, pán se vzdálí na 10-15 min. a nesmí se změnit poloha, jen čekat, až se pán vrátí) Všichni jsme občas něco vyvedli, třeba, když kolem běžel pes, tak jsme se zvedli a běželi k pánovi (To v lepším případě) nebo přímo za tím psem a pak jsme byli káráni. Ale ONA se nikdy nenechala vyvést z míry, byla klidná, až líná, bych řekl, vždycky ležela jako Sfinga a ostatní dění kolem ji vůbec nezajímalo. A tahle nejkliďnější fenka z nás ze všech, se asi po dvou minutách odložení zvedla a prostě odešla. Odešla do volného prostoru, očichávat trávu. To nikdo nečekal. Za tento cvik dostala nulu a mezi páníčky nastala panika, protože, když to nedala ona, tak jak to dopadne s ostatními ? Všechno dopadlo dobře, doma mě za to čekala odměna, v podobě velké buvolí kosti a párečků. Jenom se později ukázalo, že jsem si to s těmi zkouškami ZOP špatně vyložil. Když mi člověčice dala potom doma povel, podíval jsem se na ni, hodně tázavým pohledem a neudělal jsem nic. Myslím, že jsem si dokonce zív. Měl jsem dojem, že to zkouškami definitivně skončilo. A ono ne. Poslouchat prý budu muset už pořád. A těch věcí, co se prý ještě musím naučit ... Ještě, že se snaží, učit mně to formou zábavy, jinak bych se na to asi ...

Nebyl jsem tedy u svých lidí tedy hned od začátku a tak nemám tu správnou socializaci. Neumím se jen tak míjet s pejsky, očichat se a jít dál, většinou se na mně všichni vrhají nebo štěkají a já pak zbrkle reaguji. Je škoda, že si se setkání s pejsky v minulosti pamatuji jen toto a očekávám střet. Nekoušu, to ne, jen se snažím mít to pod kontrolou po svém. Ale člověčice to pořád řeší, takže někdy jí na procházce udělám radost a zachovám se tak, jak si myslím, že by se jí to líbilo. Ne vždycky je to dobře, ale aspoň jsem se snažil.

Třeba nedávno, byli jsme spolu venku, naproti nám šel nějaký hafan, malý, ale to já jsem hned ve střehu, protože ti malí pořád štěkají a hrozivě, to já poznám, protože jim rozumím, chtějí mi říct, že ikdyž jsem větší, že se mně nebojí, že by mně sežrali i s chlupama, jak tvrdí a že se nemám pokoušet přibližovat. A já, abych udělal radost paničce, nereagoval jsem a aby měla ještě větší radost, tak jsem odskočil radostně opačným směrem než byl štěkavec a to už se paničce nelíbilo. Zase špatně. A myslel jsem to dobře ! Jenže jsem nevěděl, že toho štěkavce tím gestem rozzuřím do nepřítčnosti a že se pustí za mnou. No, snad příště. Ale to zas potkáme něco, co se na mně vrhne, začne do mě kousat a to já pak – abych se vyhnul konfliktu – utíkám, jenže na vodítku to jde špatně, takže tahám paničku a ta to pak musí řešit.

Minule se na mně vrhnul takový malý černý oříšek, pánovi se vysmeknul i s vodítkem a už mně chtěl kousat. Zvedal jsem nožičky, ale to jeho vodítko se mi kolem nich začalo namotávat a začal jsem z toho být hodně nesvůj. Pán se člověčici omlouval, ale já z toho měl docela trauma. Já nekoušu, když nemusím, a rozpoznám, kdy je pro mě život ohrožující situace, ale kdybych nebyl na vodítku, utekl bych mu, moc mně to baví, honit se, protože vím, že jsem rychlejší a hbitější, ale člověčice se bojí, (protože prý mám velký záběr plochy) že bych si mohl ublížit a vběhnout třeba pod auto. A to má asi pravdu, že se bojí, protože já, když běžím, tak nehledím kolem sebe. Ale honit se, mně moc baví.

Vzpomínám si, že když jsem byl ještě menší, tak se mi na jednom poli podařilo nějak vyhrabat krtka, on se zrovna asi prohrabával ven a já jen máchnul párkrát tlapkou a šup – byl venku. Měl jsem radost. Štěknul jsem na něj a začal utíkat. No, ale když jsem se ohlédl – krtek za mnou neběžel. Vrátil jsem se, rozhlídl, ale krtek nikde. Šel jsem až na místo, kde jsem ho vyhrabal, ani tam už nebyl. Člověčice tam stála a usmívala se, a já na ni koukal a čekal, že mi vysvětlí, proč mně krtek nehoní. No někdy s těmi ostatními zvířaty není žádná legrace. To už se mi stalo párkrát, že něco vyplaším, honím a když chci, aby to honilo zase chvilku mně, tak se to buď schová nebo uteče. Člověčice říká, v legraci, že nejsem normální pes, ale ví, že my, někteří ridgebackové takoví jsme.